

Om de week portretteert Medisch Contact een arts: over het doktersvak én het leven daarnaast. Wat doet u buiten uw werk? Bent u wel in balans? Of beleefde u iets bijzonders of aangrijpends? Doe mee en mail ons: redactie@medischcontact.nl

Voormalig verpleeghuis- en huisarts **Robbert Kamerling** is 74 jaar oud. Hij werkt nog ruim veertig uur per week in verschillende vrijwilligersfuncties.

‘Veertig uur is nog maar de helft van het aantal uren dat ik vroeger maakte. Na mijn afstuderen in 1974 begon ik direct als huisarts in Heerhugowaard. Ik zette – heel vernieuwend destijds – een gezondheidscentrum op. Ook werd ik al snel de enige arts, en directeur, van het lokale verpleeghuis. Ik had zodoende twee fulltimebanen. Rond 1978 koos ik definitief voor de ouderenzorg en werd arts in een verpleeghuis in Warmond en drie verzorgingshuizen. Veel mensen verklaarden me voor gek. De zorg voor ouderen in verpleeghuizen was destijds echt slecht en zeker voor de dementerende ouderen. Die werden eigenlijk gewoon afgeschreven, er werd door artsen niet echt naar omgekeken. Ik vond ouderen juist een heel interessante doelgroep en zag dat de ouderenzorg de toekomst was. Er is gelukkig veel verbeterd sindsdien, maar het afschaffen van verzorgingshuizen is echt een terugslag.’

OP DE RAILS

‘Ook na mijn pensioen wilde ik niet stilzitten. Ik vind het belangrijk om mijn kennis en vaardigheden te blijven inzetten en over te dragen aan de jongere generatie. Daarnaast wil ik gewoon iets voor de mensheid doen. Ik ben met allerlei vrijwilligersprojecten tegelijkertijd bezig, omdat ik vaak weer leemten zie. Zo ben ik betrokken bij de ontwikkeling van een woonconcept voor ouderen en verstandelijk gehandicapten, de Knarrenhof. Ook geef ik medisch advies en Wmo-advies aan ouderen en doe – voor een bescheiden vergoeding die naar een goed doel gaat – rijbewijskeuringen. Daarnaast leg ik – in normale tijden – veel visites af bij mensen die “in het zorggat” zijn gevallen, zoals ik het noem. Dat is een groep van ongeveer dertig mensen in de regio Leiden, die nog zelfstandig wonen en te goed zijn voor het verpleeghuis, maar ondertussen allerlei problemen ervaren. Daarmee kunnen zij niet altijd bij een huisarts terecht en ook niet bij een specialist ouderengeneeskunde. Het heeft vaak met eenzaamheid te maken en met de moeite die ze hebben met “het systeem”. Ik probeer mensen op de rails te houden. Of dat lichamelijk is of geestelijk, maakt me niets uit.’

ERFELIJK BELAST

‘Mijn vader was radioloog en praktiseerde in drie verschillende ziekenhuizen in Haarlem. Als jongen al vond ik zijn werk als arts machtig mooi. Hij is echt een voorbeeld voor me geweest, ook wat het lange doorwerken betreft. Hij stopte op zijn 70ste, dus ik ben blijkbaar ook wat erfelijk belast. Ook al word ik ouder, ik wil nuttig zijn voor de maatschappij, er zijn voor andere mensen. Ik ben nooit erg gericht geweest op “eigen” doelen. Ik ga bijvoorbeeld altijd maar kort op vakantie; mijn vak roept. Er zal een moment komen dat ik zeg “het is mooi geweest”. Mijn familie houdt me goed in de gaten. Als zij zeggen dat het niet meer gaat, stop ik. Maar dan zal ik andere bezigheden zoeken en mijn intellectuele vermogens blijven aanspreken. Ik hou van de kust, het geluid van de branding en wandelen in de duinen. Ook bezoek ik graag musea en concerten. Maar ik denk nog lang niet aan stoppen, voel me fit genoeg om nog een jaar of vijf, zes door te gaan. **Simone Paauw**

Naam: Robbert Kamerling (74)
Werk: 40 à 45 uur per week als keuringsarts, medisch en Wmo-adviseur en basisarts voor ouderen die in het ‘zorggat’ vallen
Privé: Getrouwd met Wit (73); dochter (39) is verpleegkundige, zoon (37) coacht managers; vier kleinkinderen.



ARTS ROBBERT KAMERLING WIL NIET STILZITTEN NA ZIJN PENSIOEN

‘Ook al word ik ouder, ik wil nuttig zijn voor de maatschappij’